

"La llei del cable, l'hauríem

La llei del cable ha estat finalment aprovada amb els vots a favor de CiU. Pot explicar quines prerrogatives tindrà la Generalitat i quines no?

—No és fàcil, perquè la llei dóna un àmbit d'interpretació ampli i per tant dependrà de com s'apliqui i com l'executem tots plegats. Però en aquells elements que eren essencials per a nosaltres ens dóna prou camp d'actuació. En primer lloc, la nostra reclamació que es poguessin establir xarxes competitives amb la xarxa única actual de Telefònica. La previsió inicial de la llei era el fraccionament municipal de les segones xarxes, i això impedia una competència real. Això s'ha superat. S'estableix una demarcació inicial màxima de dos milions d'habitants, però la llei preveu la possibilitat d'ampliar-la. Això ens dóna tres possibilitats: definir tres demarcacions a Catalunya de dos milions cadascuna; començar amb una demarcació de dos milions d'habitants i després ampliar-la; o, finalment, establir dues demarcacions de dos milions i després ampliar-les. És clar que l'opció ideal per a nosaltres és que s'hagués permès una demarcació de sis milions, però bé, no va ser possible perquè en els pactes ja se sap que hi ha estira i arronses. Aquest límit de dos milions de persones ens permet, a més, dibuixar demarcacions que incloguin ciutats importants i poblacions que no ho són tant per tal d'evitar que els futurs operadors deixin sense cablar els municipis petits on el negoci no és rendible.

Un altre objectiu que perseguíem era tenir capacitat decisòria en els continguts de la televisió per cable. La llei diu que, tot i que la concessió la donarà el ministeri, la comunitat autònoma farà un informe vinculant sobre aquelles qüestions que siguin de la seva competència exclusiva; i nosaltres tenim competència exclusiva en cultura.

—Vol dir que es podran regular les quotes lingüístiques?

—Per exemple. El que passa és que hi ha procediments més imaginatius i més eficaços que la quota, i això és el que estudiem ara.

—N'està satisfet del tot, d'aquesta llei?

—Home, jo estaria més satisfet d'un text que haguéssim redactat nosaltres, perquè l'hauríem fet d'una altra manera. Definiríem com a demarcació l'àmbit de la comunitat autònoma, donaríem la capacitat concessional al govern autonòmic, etc. Però l'únic que podíem fer era condicionar i arribar a un acord.

—Amb un altre ministre l'acord hauria estat millor?

Antoni Subirà, conseller d'Indústria i Energia, ha protagonitzat una de les negociacions clau d'aquests dos anys entre la Generalitat de Catalunya i el Govern espanyol: la llei del cable. Davant d'un ministre molt dur de pelar, Subirà ha aconseguit un text que qualifica d'"acceptable". El Partit Popular ja ha anunciat que canviarà la llei si arriba al poder.

—Això és un futurible. No ho sé.

—Per què ha gestionat aquest tema la Conselleria d'Indústria?

—Jo sóc conseller d'Indústria des del desembre del 89, abans dels Jocs Olímpics. I he viscut una època, l'any 90, en què es van perdre inversions importants per culpa del mal servei de telecomunicacions que oferia Catalunya. Això es va resoldre mercès al gran esforç de Telefònica amb l'oportunitat dels Jocs Olímpics. Però l'única garantia que això no torni a passar és que no afluïem. I quan va aparèixer el tema de la liberalització de les telecomunicacions jo ho vaig plantejar d'aquesta manera i el Govern em va dir "molt bé, cuidi-se'n vostè".

—La Generalitat participa amb un tant per cent petit en una de les societats que opten a cablar Catalunya...

—...un tant per cent molt petit.

—Tenen previst participar en el negoci de la telefonia mòbil?

—La nostra política no és participar de forma significativa en aquest tipus de societats. El que volem és fomentar la inversió privada i la competència. Recentment hem desinvertit de Petrocat i ens hem quedat amb un 10%, i no en tenim menys perquè la llei no ens ho permet. Tenim participacions més grans, en algun cas del cent per cent, en empreses que han estat objecte d'accions de reconversió. Però el nostre objectiu és sortir-ne i tornar-les a mans privades.

—Aquesta participació de capital públic en empreses amb dificultats provoca sovint la crítica de les empreses de la competència, que els acusen de competència deslleial.

—És clar, és lògic. És el cas de Taurus. A l'associació de fabricants d'electrodomèstics, els he dit sempre el mateix: primera, que no són veritat les acusacions de dumping, i segona, que estic obert a vendre-la. Amb una condició: que no la tanquin. Ja vam baixar d'una ocupació de 700 persones a 350, l'esforç ja està fet. En aquestes condicions, Taurus és a la venda. I puc dir una cosa: en aquests moments tenim dos grups interessats a comprar-la.

—Pot dir quins?

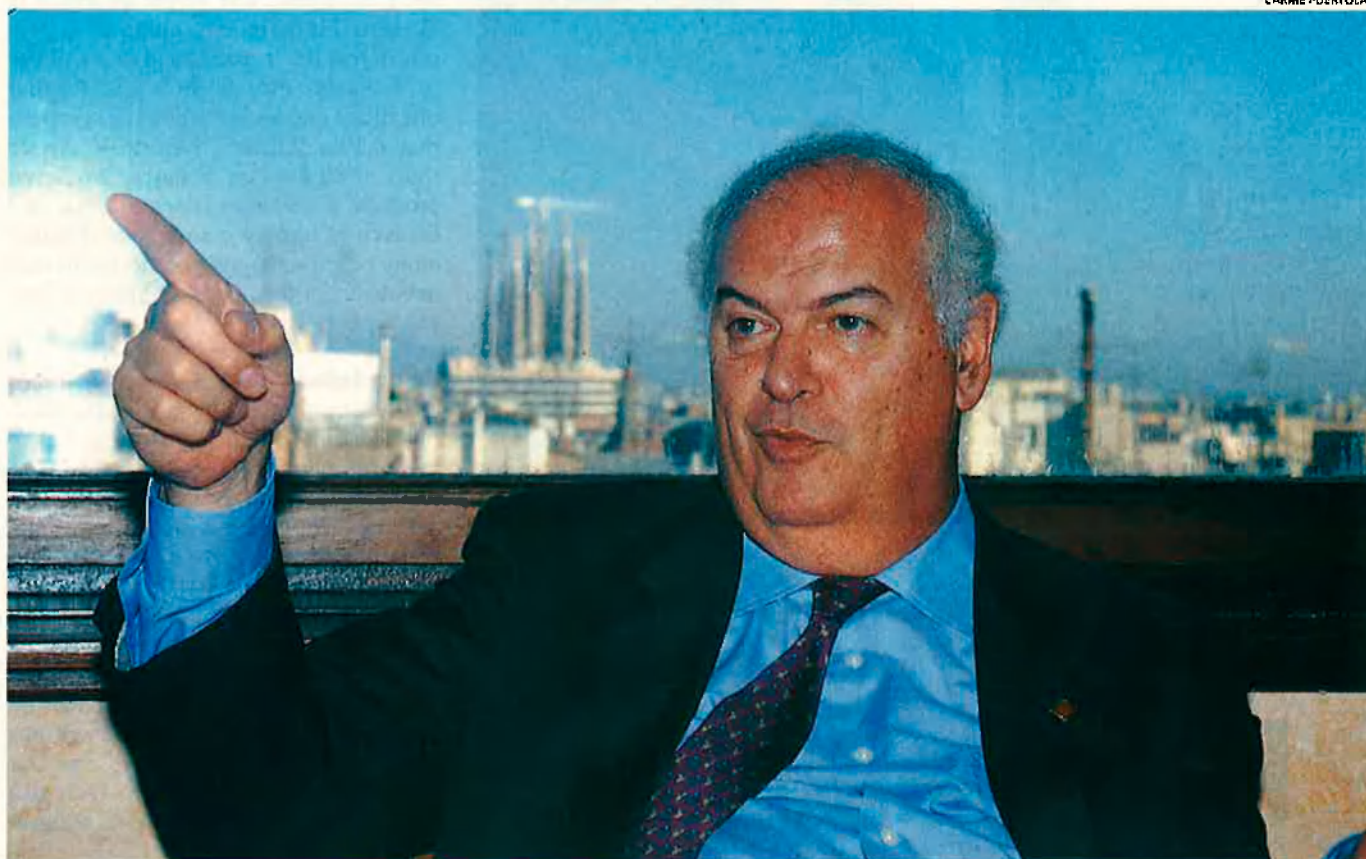
—No, per prudència.

—Una de les obsessions de la seva conselleria ha estat la internacionalització de les empreses catalanes. Què s'ha aconseguit?

—En aquest terreny els resultats són brillants. Seria molt pedant dir que és degut a la nostra acció, perquè qui ho ha fet ha estat el teixit industrial. Però jo crec que hem estat uns bons acompanyants i fins i tot uns bons incitadors.

feta d'una altra manera"

CARME PUÉRTOLAS

En aquests moments tenim 32 oficines de promoció comercial arreu del món. I jo crec que entre tots hem provocat una revolució mental en l'empresariat català. De ser un empresariat que enyorava el proteccionisme, a tenir més de 3.000 empreses, la gran majoria mitjanes i petites, que exporten més del 25% de la seva producció. Això és molt seriós. Hi ha una altra dada que és molt sorprenent: el 18% de les empreses catalanes entre 10 i 20 treballadors exporta. Si això ens ho diuen fa deu anys no ens ho hauríem cregut. Les exportacions industrials catalanes tripliquen, tripliquen, els ingressos per turisme exterior.

—De tota manera, un estudi recentment publicat per vostès posa de manifest que les nostres empreses exporten molt però pràcticament no inverteixen a l'exterior.

—D'entrada, nosaltres tenim un desavantatge estadístic: una sola inversió a l'exterior de Repsol comprant un camp petrolífer a Veneçuela ens ensorra l'estadística. Si aprofundeixes en l'estudi veuràs que hi ha 1.000 empreses catalanes amb inversió directa a l'exterior, i això crea més teixit industrial sòlid que una decisió de Telefònica de comprar la telefònica de Bolívia.

El conseller d'Indústria està molt satisfet de la internalització de les empreses catalanes. Afirmar que seria molt pedant dir que ha seguit per l'acció del govern, però assenyalava que han estat uns bons acompanyats i inclús incitadors.

Ara bé, és insuficient, tens tota la raó. Hem d'aspirar a tenir cada vegada més petites multinacionals catalanes.

—Què els passa, als empresaris catalans? Són porucs?

—Noo! El problema és el finançament, l'accés al mercat de capitals. En les èpoques de creixement, l'empresari català ha tendit a endeutar-se excessivament i això l'ha posat en una situació financera feble. Quan han vingut les crisis, cauen o queden molt malmesos, i el següent cicle favorable l'han d'aprofitar per refer-se. Això no s'arregla amb línies de crèdit. Això només s'arregla amb capital. El grup promotor ha de saber obrir-se, acceptar la presència de financers professionals. Fa poc hem començat un programa amb la Borsa de Barcelona anomenat ARC que consisteix a canalitzar capitals minoritaris, del 30% o el 35% cap a empreses en creixement perquè facin un creixement sa i s'acostumin a tenir assegut al consell d'administració un senyor que no és l'industrial però que representa una part important del capital. Si ens en sortim, serà una nova revolució en l'àmbit industrial català, que permetrà la sortida a l'estranger del capital català.

Eduard Voltas